

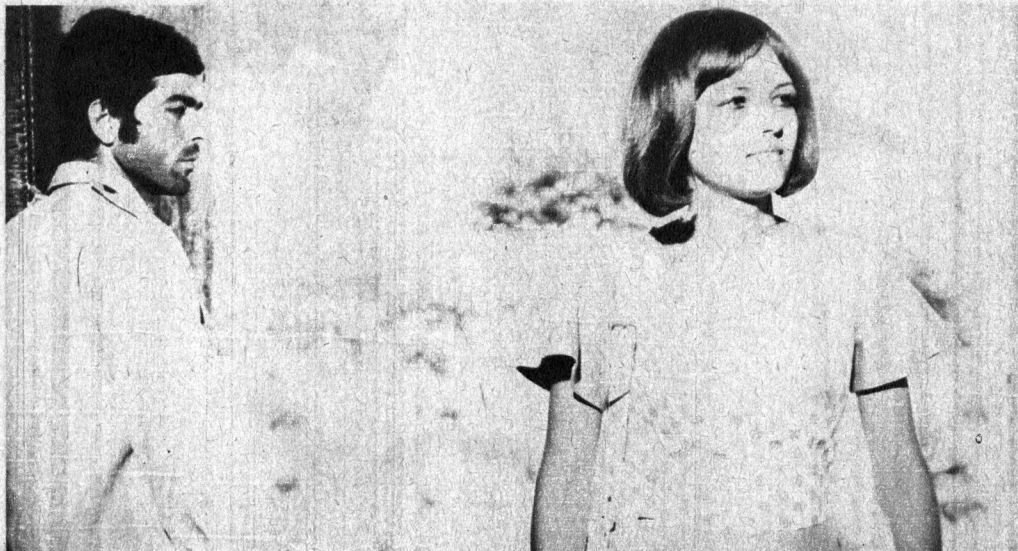
СНИМА СЕ
НОВ
БЪЛГАРСКИ ФИЛМ

ПАЗАЧЪТ НА КРЕПОСТТА

На екрана млад мъж със светъл костюм, сериозно лице и уверена походка крачи към входа на сладкарницата. Появата му „издухва“ от масичките цяла група млади хора. С обидена физиономия той застава на вратата. После екранът нигва и същият млад човек със светъл костюм се насочва към сладкарницата. После още веднаж. И още веднаж появата му измита от масичките част от посетителите... И пак всичко се повтаря...

Всъщност всичко е нормално: заварих снимачния екип на новия български игрален филм „Пазачът на крепостта“ в паузата между току-що завършилите снимки в град Видин и подготовката на новата експедиция по южното Черноморие, където в околностите на Созопол и Ропотано ще бъдат „навъртани“ последните метри филмова лента. Така че нямаше я нилата

и позната суматоха на снимачната площадка: прожектори, нервно благащи нянякъде хора, насовки... В тъмната прожекторна зала се извършваше незабележимата за непосветения зритель работа по отбиране на вече заснетите дубли.

Познавах сценария и се досетих, че на екрана виждам епизода с Иван Андреевски, който облича новия си костюм само когато няма стотинка и трябва да иска пари на заем. Добре запознатите с привичките му приятели бързат да изчезнат, за да запазят непокънатото съдържанието на портфейлите си. Сценарият на младия писател Станислав Стратиев, по неговата книга „Дива патица между дърветата“, на пръв поглед прави впечатление именно с подобни характеристики, добре уловени сцени от живота на един неголям град. С внимание, малко ирония и несъзнателна любов той рисува отделните образи: сервитьора Пепо, който изучава на немски език менютата в ресторантите и мечтае за черноморските комплекси; естрадният оркестър, чиито амбиции също водят към баровете и заведенията на Черно море, и т. н. и т. н. — една пъстра картина, която би и останала такава, ако не я обединяваше образът на централния герой — Сашко. Едно момче с широко отворени към света очи. Едно момче, което търси своето място в живота, но при което няма колебание в избора на жизнената позиция. Именно сблъсъците на главния герой с живота, с отделните хора, с любовта определя нравствената атмосфера на сценария и бъдещия филм. Станислав Стратиев, за когото това е дебют в игралното кино, определи своята позиция като стремеж „да се говори с истински средства за един истински проблем“. Това влечение към „истинското“ изказва и режисьорът на филма Милен Николов, който „в името на това снимане в натурен декор, в името на това е подбрал екип от непрофесионални изпълнители или актьори, чиито лица не сме срещали често на филмовия екран“: сред тях са изпълнителят на главната роля Йордан Ковачев, студентката по английска филология Катя Стоилова, младият актьор Павел Попандов, Силвия Рангелова, Александър Притуп. Оператор на филма е Цветан Чобански, художник — Виолета Йовчева.

Общият знаменател на работата на снимачния колектив определи режисьорът на филма, който счита, че „Пазачът на крепостта“ трябва да бъде „максимално достоверен и реалистичен филм, който да има и поезия, и хумор...“

Тихо напускам залата, където на екрана мъжът с белия костюм все не може да изненада своите приятели. Безуспешният му поход към сладкарницата продължава. Продължава работата...

ВЛАДИМИР ИГНАТОВСКИ